

En forårsdag i helvede - eller en forsommer nat ved Hjardemål Klit

En forårsdag i helvede - eller en forsommer nat ved Hjardemål Klit (læs Wild West). De to ting kan godt sammenholdes, mener Søren Maarup, Skive AMOK - det absolut stærkest løbende medlem af O-postens redaktion.

O-sportens nærmeste danske parallel til det kendte cykelløb Paris-Roubaix må være det traditionelle Wild Westløb, der siden 1946 er løbet af stabelen nogenlunde hvert andet år, senest 21. maj i år.

Lighedspunkterne mellem Paris-Roubix og Wild West (WW) er mange: løbene er begge meget længere end normalt, mere rå, primitive og hårde end normalt og sejren er forholdsvis mere ærefuld og velanskrevet end normalt.

Angående det sidste, så har den kendte filmand Jørgen Leth om cykelløbet udtalt, at mange af cykelsportens stjerner (såsom Sean Kelly) anser en sejr i Paris-Roubaix for mere attraktiv end en VM-sejr, fordi der her virkelig er tale om en manddomsprøve, hvor man ikke får sejren foræret.

Helt så »galt« går det ikke ved WM, men jeg vil garantere for, at der blandt de arrangerende Skovkarle er flere, der sætter en WW-sejr højere end end en VM-sejr. Jeg tror også at WW-generalen Robert Christiansen kan nævne flere WW-sejrherre end navn på VM-vindere. Om løbets længde kan fortælles, at den sædvanlige vinder-tid i de senere år i dette fællesstartløb er på den lange side af fire timer, enkelte har ligget tæt på fem timer, medens et enkelt løb engang i halvfjerdserne blev vundet på 3.25. Det er også siden blevet regnet for et rent sprinterløb.

To etaper

Fra 1946 til 1963 var WW delt i to etaper, med en nat- og en dagbane, hvor der var et tvun-

get hvil imellem. I 1963 blev Wild West for første gang løbet i et stræk, her blev vindertiden 8.16.30 og kun 29 af 76 tilmeldte herreløbere fuldførte.

Angående det rå og primitive må nævnes, at der løbes på kort, som absolut ikke kan anvendes til et nutidigt o-løb. Det er gerne gamle kort i en stor målestok, i år dog »kun« på 1:25.000, men det var så til gengæld en sort-hvid udgave, og med alle postene trykt 1-2 mm skævt. Fællesstarten går gerne ved 2-tiden om natten, så det bliver et kombineret natdagløb.

Uanset vejret bliver det næsten altid en barsk fornøjelse. Som regel går løberne i vestjyske klitplantager, med ufremkommelige fyrrekrat og våde mosser. Første og indtil i år eneste gang, jeg havde deltaget i WW, var i 1983, hvor løbet var henlagt til området omkring Ulfborg Pl., hvor der er tradition for meget barske WW-løb. Her blev det første WW-løb afviklet i 1946 og det første i løbets nuværende form i 1963.

1983 var ingen undtagelse fra det. Efter et meget vådt forår blev vi budt på »stier« med vand til op over livet, og så undgik vi endda de værste områder i skoven.

Kombineret med et kort der lignede »brugt fluepapir«, som der var én der udtrykte sig dengang, så blev vindertiden da også 4.45. Der var endda 45 min. ned til nr. to i løbet, som så pudsigt nok kun havde ca. fem min. ned til nr. 25 i løbet. Sådanne »sololøb«, som kendes fra cykelløb, er helt ekceptionelle i WW's nyere historie, meget ofte er løbet blevet afgjort i noget, der ligner cykelsportens massespurtoppgør. Ganske sim-

pelt fordi mange af posterne står så gemt, at man er nødt til at arbejde i samlet flok for at finde dem.

En mand kan som udgangspunkt simpelthen ikke være »så heldig« på alle posterne, at han kan oparbejde et større forspring til hovedfeltet.

Løvrigt kan det nævnes, at indtil 1975 var Wild West kun åbent for H 21- og H 35- løbere. Men fra mine sædvanligvis meget upålidelige kilder har jeg erfaret, at bl.a. datidens kvindelige stjerneløber Grethe Hygum og nogle herrejuniører snød sig til start under falske navne...

Fint vejr

Tilbage til dette års løb. Alt tegnede inden start til at blive et af de mildere løb. Det havde været tørvejr i flere uger, temperaturen var meget behagelig, starten skulle først gå henad to-tiden for at undgå for meget natløb, og endda skinnede fuldmånen.

Det blev da også et af de mere overkommelige løb, iflg. WW-veteraner. Halvvejs i løbet ved madposten, post 9, nær Bulbjerg, var feltet næsten samlet. Omkring 30 løbere (af 150 startende) kom næsten samtidigt til denne post.

Der havde indtil da været de sædvanlige soloudbrud og diverse skinangreb, men de var som i et cykelløb blevet kørt ind af et aggressivt hovedfelt, der kun blev generet af forskellige »massestyrt« (lig bom) ved posterne i de tættere klitskovsområder. Feks. var en stor flok af løbets favoritter ude i et 15 min. bom allerede ved post 2, hvilket gjorde at der måtte løbes stærkt, for at »køre« to udbrudsgrupper med hhv. DOF-formanden og Per Filskov, OK Snab, i spidsen, op.

Ingen havde særlig travlt med at forlade madposten, da de to følgende poster begge lå ude i et åbent klitområde, og alle vidste, at de kunne få posterne

serveret på et sølvfad ved at holde sig lidt i baggrunden og lade de foreste om orienteringen ind til posterne. Så ved post 11 var feltet stadig forholdsvis samlet. Men bedst som man »ligger og hygger sig« — så skulle der pludselig ske noget.

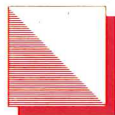
Udbruddet

John Skovbjerg fra OK Pan (der med henblik på DM-stafet er begyndt at satse igen), klippede post 11 først og skruede tempoet gevaldigt op før de følgende to poster, der begge lå inde i skoven, netop som dagslyset for alvor var ved at bryde frem efter ca. to timers løb. John trak nogle løbere med sig, og ved et blik rundt i flokken kunne jeg konstatere, at det da vist var et »seriøst« udbrud, idet det var ene stærke løbere i flokken. Nogle af feltets favoritter var ikke helt vågne, og kom ikke med i dette afgørende udbrud.

På de næste syv poster blev der løbet uhyggeligt stærkt. Udbrudergruppen på otte mand, godt anført af John Skovbjerg og hans evig unge klubkammerat Ivan Christensen trak i et godt tempo fra hovedfeltet, der også blev sprængt i flere grupper.

Omkring post 15 måtte Keld Abrahamsen fra Århus 1900 (der sidst blev nr. 3) stå af, mens Ulrik Thrane, Fredensborg OK, og undertegnede begge var slømt møre. Tilmed blev jeg ved post 16 »genial« og løb selvstændigt, hvilket var dybt godnat i disse morgentimer. Det kostede mig da også et 2 min. bom. Men gudskelov var der endnu 1½ km's løb tilbage i de ganske vist tunge klitter — før banen igen førte ind i de tætte skove — så her gjaldt det om at »lukke øjnene« og køre op til førerfeltet igen.

Det hjalp mig noget, at også Jørgen Bruun, Aalborg OK og Niels-Jørn Fogh, Aabenraa GI,

var faldet lidt af, så de »lukkede hullet« op til Ivan, John, Ulrik og Ole Andersen, Uldjyderne.

Men lige før vi kom ind i skoven mod post 19 blev hele 7-mandsgruppen samlet igen. Skovkanten var meget tæt og post 19 lå tilsyneladende inde midt i »the middle-of-nowhere«. Bedre blev det ikke af, at Ivan havde fået maveproblemer og måtte ned og sidde. Hans pause fjernede meget af gruppens »punch«.

Givetvis var der også frygt i gruppen for, at Ivan og John var ude på at snyde os andre! Selv har jeg dårlige erfaringer med disse to herrer. I 1983 snød de mig grundigt i starten af løbet. Så der blev trippet en del før vi tilsidst kastede os ind i det næsten uigennemtrængelige fyrrekrat.

Efter et par minutters kravlen, hvor jeg til min store foruroligelse mistede Ivan og John af syne, ramte jeg vinkelret ind i en umarkeret sti. Jeg konstaterede hurtigt, at stien gik lige »bagom« post 19, og jeg var ca. 200 m øst for posten. 20 m før posten mødte jeg Ulrik i fraløb fra posten. Niels-Jørn, der havde haft posten først, bommede fraløbet fra posten ud mod den på kortet markerede skovvej, så han og jeg ankom samtidigt til den. Et par hundrede meter ude ad denne vej mødte vi Ivan, der tydeligvis endnu ikke havde haft post 19. Niels-Jørn og jeg fik hurtigt hentet Ulrik, der tydeligvis ikke turde »gå fra spids«, og så gik det stærkt for at udbygge den sandsynlige føring.

De tre sidste poster gik gradvist bedre og bedre. Ved sidsteposten, en høj der måtte tages uden noget egentligt sikkert udgangspunkt, havde Ulrik og jeg fået lavet et lille hul ned til Niels-Jørn. Netop som min »fornemmelse« sagde, at nu var det på tide at dreje fra en umarkeret sti ind mod posten, »løb Ulriks skridttal ud« og han drejede også af stien. Heldet følger jo som bekendt visse personer, og vi gik lige i posten. Jeg klippede den først og holdet efter 500 m spurt føringen fra sidstepost til mål. Vindertid 3.51.38, med Ulrik 12 sek. bag og med en træt Niels-Jørn yderligere et lille min. efter.

Godt ni min. efter os, lige over de fire timer, kom den næste flok, anført af løbets store profil (»løbets moralske sejrherre«) Ivan, der med nød og næppe spurtbesejrede Niels Møller

Ulrik Thrane og Søren Maarup diskuterer vejvalget, mens ikke alle endnu er kommet i mål.

Foto: Kim Rud.

Pedersen, der sammen med bl.a. Per Filskov var nået op til resterne af syvmandsgruppen ved post 19.

Resten af feltet kom ind i løbet af de følgende timer. Bedste dameløber blev Ellis Sommer, OK Øst, der slog flere herreløbere, hvoraf de sidst fuldførende brugte omkring 8-9 timer.

I det kortere NordWest-løb med ca. 25 deltagere vandt Henning Larsen OK Snab foran Lone Dybdahl, Århus 1900.

En af de mange WW-veteraner er Flemming Nørgaard, der gennemførte sit 15 WW-løb (heraf 10 sejre). Han havde på nær sit allerførste WW-løb (hvor han blev nr. 2) altid fået en placering, der numerisk var bedre end det nummer løb han deltog i. Således skulle han i dette løb have været blevet placeret som nr. 14 eller bedre for at bevare sin gode statistik. Det lykkedes desværre ikke for Flemming, han blev nr. 16, et lille minut fra 14. pladsen.

Til slut et citat fra Nordvest OK's klubblad Opfanget (sandsynligvis skrevet af Robert Christiansen):

Wild West er på en og samme tid en fysisk udfordring og for dem, der har tid til at se sig om, en fantastisk naturoplevelse samtidig med, at det for de fleste er en kærkommen forandring fra almindelige o-løb. Det er blot et par af grundene til, at det traditionsrige løb hvertandet år samler masser af løbere fra hele landet, og at de fleste af disse løbere stadig kan se glade ud efter mange timers kamp med bjergfyrrer.

Ett år i Norge med barnepass, O-løb og friluftsliv?

Pass søkes (inkludert lettere husarbeid) til våre tre barn fra første av august: Ingunn, 7½ år; Gro, 5 år; Erling, 1½ år. Vi bor i Asker ca. 20 km vest for Oslo, i nær kontakt med skog og mark, samt sentralt i forhold til forstadsbane til Oslo Sentrum. I området er det et meget aktivt orienterings- og skimiljø, samt gode muligheter for andre friluftaktiviteter. Vi har også et sommersted innerst i Fjærlandsfjorden ved Jostedalsbreen med gode muligheter for bre- og fjellvandring. Hybel m/egen inngang følger med.

Henv. Kari Bøyum/Anders Elverhøi

Johns Nores vei 43, 1375 Høn, Norge
Telf.: 095-47-2-901694.

Efter 2. Juli 89, kl. 17.00.